

אגודלוני

מורדוביה

חי פעם זוג זקנים, סבא פיאטן וסבתא אליה. לא היו להם קרובים, לא ילדים, לא בן ולא בת. מה לעשות? ככה זה. הלך פעם סבא פיאטן לחטוב עצים וחתך לו אגודל.

"הי, אליה, נשארתי בלי אצבע אחת!" קרא. עטף את היד בסמרטוט, שם מחרשה על העגלה ונסע לשדה לחרוש. ואליה חפרה גומה קטנה, שמה בה את האגודל וכיסתה באדמה. אחר כך אפתה כיסנים בתנור, מזגה חלב לקנקן, שמה כל זה בסל ויצאה להביא ארוחה לסבא. אך כשרק יצאה מהדלת שמעה מישהו שמחלל בחלילית ושר בקול דקיק:

"הוי פאם, פאם, פאם,
גדל קטן משם,
אל תשימי לב כי גוץ,
כי הוא שמח וחרוץ."

הביטה סבתא אחרי הגדר ושם יושב נער
קטן-קטן, ומנגן בחלילית.
"הי, מי אתה?"

ובעצמו ישב לאכול. ואגודלוני חורש ושר:
"הוי פאם, פאם, פאם,
גדל קטן משם,
אל תשימי לב כי גוץ,
כי הוא שמח וחרוץ."
באותו זמן עבר שם אציל אחד, לורד
חשוב שבא ישר מאנגליה. הוא עצר את
הסוסים ושאל את סבא:
"איזה פלא זה? אינני רואה אף אחד, אבל
שומע שיר והסוסה בעצמה חורשת."

"אני אגודלוני, הבן שלך. תני לי את הסל.
אלך, אביא לאבא את הארוחה שלו."
שמחה מאוד סבתא אליה ואומרת "חכה
רגע. אכין לך בגדים." היא תפרה מהר
מעיל קטנטן ומכנסיים, הכינה נעליים
קטנות מקש. אגודלוני התלבש, שם את
הסל על גבו והלך לשדה.
הגיע לסבא פיאטן ואומר לו:
"תן לי, אבא, את המושכות, אני אחרוש.
אתה בינתיים אכול ותנוח."
"ומי אתה?"

"אני הבן שלך, אגודלוני."
שמח סבא פיאטן, מסר לו את המושכות,

"אא, זה הבן שלי, אגודלוני, חורש ושר."
הביט הנכרי על אגודלוני והתחיל להפציר

בסבא "מכור לי אותו, מכור!"
התעקש סבא פיאטן, לא רצה למכור את
בנו, אבל אגודלוני עלה לו על הכתף
ולוחש לאוזן "אל תפחד, אבא, מכור!"

הלורד הנכרי שפך לפני סבא פיאטן חופן
מטבעות זהב, עטף את אגודלוני
במטפחת, שם בכיס ונסע לעבר שבעה
שדות, שבעה יערות, שבעה ימים, אל
הארץ האנגלית הנוכרית שלו.
הגיע והתחיל להזמין אורחים, כדי
להראות להם את הפלא.
ואגודלוני עשה חור במטפחת, יצא
מהכיס, עלה על עץ ומסתכל מה יקרה
עכשיו.
מכל הסביבה הגיעו אורחים אל הלורד
החשוב, וזה הצביע על הכיס שלו ואומר
"הנה פלא מחוץ לארץ! והוציא את
המטפחת. ובמטפחת רק חור. התרגזו
האורחים, צעקו, נפנפו בידיים, כמעט
והרגו את הלורד המכובד.
ואגודלוני יושב על העץ וחושב - איך
אחזור הביתה?
אבל על העץ בנתה קן ציפור קטנטונת,

שלך!"

שמחה הציפור הקטנה "טוב" אמרה
"תתחיל לצוד!"

אגודלוני הוציא חוט מהמעיל שלו, עשה
לולאה בקצה. כשהתיישב יתוש על
הלולאה משך אגודלוני בחוט ותפס את
היתוש. כך צד הרבה יתושים והאכיל את
הגוזלים. אז אמרה לו הציפור "שב,
אגודלוני, על גבי. נעוף!"

ישב על גבה של הציפור והם עפו מעבר
לשבעה ימים, שבעה יערות, שבעה
שדות, ישר לביתו של אגודלוני.

והוא רואה - על סף ביתם יושבים סבא
פיאטן וסבתא אליה, נאנחים קשות,
נזכרים בבנם הקטן.

לקח אגודלוני גבעול עשב, עשה חלילית
וחילל:

"היתה, היתה, היתה,

חזר הבן הביתה!"

והיא הגיעה לקן שלה.

"ציפור קטנה! עופי מעבר לשבעה ימים,

שבעה יערות, שבעה שדות! קחי אותי

אתך, לאבא-אמא שלי!"

"ומה תיתן לי בעד זה?"

"אצוד הרבה יתושים. אאכיל את הגוזלים

גם אני הייתי שם. שפכו לי לכוס משקה
דבש, אבל שתיתי מים, שפכו לי לכוס יין,
אבל כוס בלי תחתית, הגישו כיסן גדול
כמו הר ואז מיד ברחתי משם. וזה כל
הסיפור.

שמע סבא פיאטן, שמעה סבתא אליה,
חיבקו את אגודלוני, נישקו, הושיבו
לשולחן, הוציאו דבש עם יין, הכינו כיסנים.

